

De verborgen taal van bloemen

VANESSA DIFFENBAUGH

*'Een onvergetelijk, intrigerend liefdesverhaal
met een donkere onderstroom over een weerbarstige jonge vrouw
die langzaam opbloeit.'* Susan Smit

ROMAN

14

De vaste vorm van de stoel waarop ik zat begon vloeibaar te worden. Zonder te weten hoe ik daar terechtgekomen was, lag ik op mijn buik op de grond van de bibliotheek met een halve cirkel van boeken verspreid om me heen. Hoe meer ik las, hoe meer ik mijn begrip van de wereld voelde wegglijpen. Akelei symboliseerde zowel in de steek laten als dwaasheid, klaproos verbeelding en buitensporigheid. Amandelbloesem, die in Elizabeths bloemenlexicon de betekenis indiscretie had, dook in andere op als hoop en sporadisch als achteloosheid. En de betekenissen verschilden niet alleen, ze spraken elkaar ook regelmatig tegen. Zelfs de akkerdistel – de kern van mijn communicatie – kreeg alleen maar de betekenis misantropie toegeschreven als hij niet als soberheid genoteerd stond.

De temperatuur in de bibliotheek steeg met het rijzen van de zon. Halverwege de middag zweette ik hevig en veegde met een klamme hand over mijn voorhoofd alsof ik herinneringen uit een doorweekte geest wilde uitwissen. Ik had Meredith pioenen gegeven, woede maar ook schaamte. Het bekennen van schaamte kwam veel dichterbij een verontschuldiging dan ik ooit bij Meredith wenste te komen. Als iemand zich zou moeten verontschuldigen was zij het wel en ik verdiende vele bossen pioenen, zelfgemaakte

beddenspreien met opgenaaide pioenen en zelfgebakken pioenen-taart. Als pioen verkeerd kon worden opgevat, hoe vaak en tegen hoeveel mensen had ik dan wel niet het verkeerde gezegd? Bij die gedachte voelde ik mijn maag omdraaien.

Mijn keuzes voor de bloemenkoopman hingen als een ongewis dreigen boven mijn hoofd. Rododendron was stevig verankerd aan de definitie 'wees op je hoede' in elk naslagwerk dat voor me lag, maar er waren waarschijnlijk nog wel honderden, en misschien wel duizenden andere bloemengidsen in omloop. Ik kon onmogelijk weten hoe hij mijn boodschappen had opgevat of wat zijn gedachten daar in de donutwinkel waren. Het was al na vijven. Hij zou met zijn ogen op de deur gericht zitten wachten.

Ik moest gaan. Ik liet de boeken verspreid over de grond liggen, vloog de vier trappen naar beneden af en liep naar buiten onder de donker wordende hemel van San Francisco.

Het was al tegen zessen toen ik bij de donutwinkel aankwam, maar ik wist dat hij er nog zou zijn. Ik duwde de glazen deuren open en trof hem alleen aan een tafeltje aan met een stuk of zes donuts in een roze doos voor zich.

Ik liep naar het tafeltje, maar ging niet zitten.

'Rododendron,' zei ik alsof ik hem overhoorde, zoals Elizabeth ooit ook had gedaan.

'Wees op je hoede.'

'Maretak.'

'Ik overwin alle obstakels.'

Ik knikte en vervolgde. 'Leeuwenbek?'

'Verwaandheid.'

'Witte populier?'

'Tijd.'

Ik knikte weer en strooide wat distels die ik op weg door de stad had verzameld op tafel uit. 'Akkerdistel,' zei hij. 'Misanthropie.'

Ik ging zitten. Het was een test geweest en hij was geslaagd. Mijn opluchting stond in geen verhouding tot zijn vijf goede antwoor-

den. Opeens uitgehongerd diepte ik een donut met ahornglazuur op uit de doos. Ik had de hele dag nog niets gegeten.

‘Waarom distel?’ wilde hij weten en hij hielp zichzelf aan een chocoladedonut.

‘Omdat,’ zei ik tussen twee grote happen door, ‘dat het enige is wat je over mij moet weten.’

Hij had zijn donut op en begon aan de volgende. Hij schudde zijn hoofd. ‘Onmogelijk.’

Ik pakte een geglazuurde donut met gekleurde hagelslag en legde die op een servetje. Hij at zo snel dat ik bang was dat de doos leeg zou zijn voor ik mijn eerste ophad.

‘Wat dan nog meer?’ vroeg ik met volle mond.

Hij zweeg even en keek me in de ogen.

‘Waar heb je de afgelopen acht jaar gezeten?’

Ik was volledig uit het veld geslagen door zijn vraag.

Ik stopte met kauwen en probeerde te slikken, maar ik had te veel in mijn mond gestopt. Ik spuugde een bruine bal op het witte servetje en keek op.

Opeens zag ik het. De schok van het plotselinge besef was zowel te danken aan het feit dat het zo voor de hand liggend was als aan het feit dat we elkaar weer tegenkwamen. Ik snapte niet dat ik hem niet meteen had herkend. De jongen die hij vroeger was verschool zich nog steeds in de man die hij was geworden. Zijn ogen waren nog even diep en angstig, zijn lichaam, dat nu was uitgevuld, was nog steeds licht gebogen bij de schouders, alsof hij zichzelf ergens tegen wilde beschermen. Ik zag opeens weer voor me hoe hij er de eerste keer had uitgezien, een slungelachtige tiener die bossen rozen achter in een pick-up gooide.

‘Grant.’

Hij knikte.

Mijn eerste aanvechting was om weg te lopen. Ik had zoveel jaren alle mogelijke moeite gedaan om niet te denken aan wat ik had gedaan, me niet te herinneren wat ik allemaal kwijt was. Maar hoe graag ik ook wilde vluchten, mijn verlangen om te weten hoe

het met Elizabeth was afgelopen en met de druiven, was groter.

Ik sloeg mijn handen voor mijn gezicht. Ze roken naar suiker. In de ruimte tussen mijn vingers fluisterde ik mijn vraag, al twijfelde ik of hij hem zou willen beantwoorden: 'Elizabeth?'

Hij zweeg. Ik gluurde door de streepjes vel naar hem. Hij keek niet kwaad, zoals ik had verwacht, maar gekweld. Hij trok aan een plukje haar boven zijn oor, zodat de huid zich uittrekte. 'Ik weet het niet,' zei hij. 'Ik heb haar niet meer gezien sinds...'

Hij maakte zijn zin niet af, keek uit het raam en vervolgens naar mij. Ik liet mijn handen van mijn gezicht wegvallen en verwachtte nog steeds boosheid, maar hij keek alleen maar treurig. De stilte hing zwaar tussen ons.

'Ik snap niet waarom je me hiervoor hebt uitgenodigd,' zei ik. 'Ik snap niet waarom je me nog zou willen zien na alles wat er is gebeurd.'

Grant ademde uit en liet zijn wenkbrauwen zakken. 'Ik was bang dat jij mij niet zou willen zien.'

Hij likte aan zijn vinger. De tl-lampen verlichtten zijn ogen en in het licht glommen de stoppeltjes op zijn kin op. Ik was niet gewend aan het gezelschap van mannen. Ik had mijn jeugd doorgebracht in meisjeshuizen waar maar af en toe een mannelijke therapeut of leraar rondliep en kon me niet herinneren ooit zo dicht bij een man te hebben gezeten die jong én knap was. Grant was zo anders dan alles wat ik gewend was – van de afmetingen van zijn handen, die zwaar op tafel rustten, tot zijn lage, rustige stem die in de stilte tussen ons echode.

'Heb je dat van je moeder geleerd?' vroeg ik met een gebaar naar de rondgestrooide distels.

Hij knikte. 'Maar ze is zeven jaar geleden overleden. Jouw rododendron was de eerste bloem met een boodschap die ik sindsdien heb gekregen. Het verbaasde me dat ik de betekenis nog niet was vergeten.'

'Wat erg,' zei ik. 'Van je moeder.' Mijn woorden klonken niet erg gemeend, maar dat leek Grant niet op te merken. Hij haalde zijn schouders op.

‘Heb jij het van Elizabeth geleerd?’ vroeg hij.

Ik knikte. ‘Ze heeft me geleerd wat ze wist,’ zei ik, ‘maar ze wist niet alles.’

‘Hoe bedoel je?’

“De taal der bloemen ligt vast, Victoria,” imiteerde ik Elizabeth. ‘Maar vandaag ben ik er in de bibliotheek achter gekomen dat er drie tegengestelde definities van amandelbloesem zijn.’

‘Indiscretie.’

‘Ja. En nee.’ Ik vertelde Grant dat de witte populier niet in mijn bloemenlexicon stond, dat ik naar de bibliotheek was gegaan en dat mijn oog daar op de gele roos was gevallen.

‘Jaloezie,’ zei Grant, toen ik het plaatje op de kaft van het boek beschreef.

‘Dat stond er inderdaad bij,’ zei ik. ‘Maar dat is niet wat ik heb geleerd.’ Ik stopte de laatste donut in mijn mond, likte mijn vingers af en diepte mijn stukgelezen bloemenlexicon uit mijn rugzak op. Ik sloeg het open bij de R en zocht op de pagina naar *roos, gele*. Ik wees.

‘Ontrouw.’ Zijn ogen werden groot. ‘Wow.’

‘Dat verandert alles, hè?’

‘Dat kun je wel zeggen,’ zei hij.

Hij graaide in zijn rugzak en trok er een boek met een rood stofomslag en mosgroene schutbladen uit. Hij bladerde naar de bladzijde met de gele roos en legde de boeken naast elkaar. Jaloezie, ontrouw. Dat eenvoudige verschil en de manieren waarop de gele roos onze levens had beïnvloed hingen tussen ons in. Grant wist misschien meer over de achtergrond, maar ik niet, en ik vroeg hem er niet naar. Bij hem zijn was genoeg; ik had geen behoefte aan verdere onthullingen over het verleden.

Het leek erop dat ook Grant liever niet te lang stilstond bij het verleden. Hij deed het deksel op de lege donutdoos. ‘Heb je nog trek?’

Ik had altijd trek. Maar ik wilde vooral nog geen afscheid nemen. Grant was niet kwaad; bij hem zijn voelde als vergeven worden. Dat gevoel wilde ik opzuigen en meenemen om de volgende dag iets minder gekweld te kunnen beginnen, iets minder van haat vervuld.

Ik haalde diep adem. 'Ik rammel.'

'Ik ook.' Hij sloeg beide boeken dicht en schoof het mijne over de tafel naar me toe. 'Laten we ergens wat gaan eten en onze lexicons vergelijken. Dat is het enige wat erop zit.'

We gingen naar Mary's Diner. Dat tentje kozen we omdat het de hele nacht openbleef. We hadden honderden pagina's bloemen te vergelijken en bij elk verschil overlegden we wat de beste definitie was. We kwamen overeen dat de verliezer de oude definitie moest doorkrassen en er de nieuwe voor in de plaats moest schrijven.

We kwamen al meteen bij de eerste bloem vast te zitten. In Grants lexicon stond bij acacia de betekenis vriendschap, in het mijne geheime liefde.

'Geheime liefde,' zei ik. 'Volgende.'

'Ho, ho, niet zo snel. Wat is daarvoor je onderbouwing?'

'De acacia is stekelig en peuldragend. Alleen al het wiegen van de boom doet je denken aan stiekeme kerels in avondwinkels, onbetrouwbaar.'

'En wat heeft "onbetrouwbaar" te maken met "geheime liefde"?' wilde hij weten.

'Wat niet?' kaatste ik terug.

Grant leek niet te weten hoe hij daarop moest reageren en koos een andere aanpak. 'Acacia. Onderfamilie: *Mimosoideae*. Familie: *Fabaceae*. Leguminosen. Ze voorzien het menselijk lichaam van voedsel, energie en voldoening. Een goede vriend levert dat ook.'

'Getver,' zei ik. 'Vijf kroonblaadjes. Zo klein dat ze bijna verscholen zitten onder de grote meeldraad. Verscholen,' herhaalde ik. 'Geheim. Meeldraad: liefde.' Ik kreeg een kleur toen ik dat zei, maar sloeg mijn ogen niet neer. Grant ook niet.

'Jij wint,' zei hij uiteindelijk en hij pakte de zwarte markeerstift die tussen ons in op tafel lag.

Zo gingen we uur na uur door, etend en discussiërend. Grant was de enige die ik ooit was tegengekomen die tegen mijn eetlust op kon en net zo onverzadigbaar leek. Toen de zon weer opkwam

hadden we ieder drie maaltijden besteld en verorberd en waren we nog maar halverwege de C.

Grant leed een clematisnederlaag en sloeg zijn boek dicht. Ik had hem geen enkele keer laten winnen. 'Ik geloof dat ik vandaag niet naar de bloemenhal ga,' zei hij en hij keek me schuld bewust aan.

Ik keek op mijn horloge. Zes uur. Renata zou er al zijn en zou verbaasd opkijken als ze Grants lege stalletje zag. Ik schokschouderde. 'November is een stille maand, dinsdag een stille dag. Neem toch vrij.'

'Om wat te doen?' vroeg Grant.

'Weet ik het.' Opeens was ik moe en wilde ik alleen zijn.

Ik stond op, rekte me uit en stopte mijn bloemenboek in mijn rugzak. Ik schoof de rekening over tafel naar Grant en liep het restaurant uit zonder gedag te zeggen.